

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Mgr. T. D., narozený X, trvale bytem X,
zastoupený: JUDr. Emil Flegel, advokát, K Chaloupkám 3170/2, 106
00 Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, obor dopravy a silničního
hospodářství, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00
Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 30.5.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2022 č.j. PK-DSH/932/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 30.5.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, tj. Krajského úřadu Plzeňského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16.3.2022 č.j. PK-DSH/932/22, jehož kopie byla připojena k žalobě, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy (dále jen **správní orgán I. stupně**), č.j. MeRo/36225/OD/21 ze dne

22.12.2021, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**) v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2500,- Kč (slovy dvatisícepětsetkorunčeských) a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000,- Kč (slovy jedentisíckorunčeských).

2. **V žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a také, že správní orgán I. stupně nařídil na 16.11.2021 ústní jednání, v jehož rámci provedl kompletní dokazování ve věci (včetně výsledku svědka). Žalobce však nebyl předvolán k ústnímu jednání s dostatečným předstihem, když ust. § 59 správního řádu stanoví, že *„Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětiddenním předstihem.“* Žalovaný sám na str. 3 napadeného rozhodnutí konstatoval, že prvoinstanční správní orgán žalobce *„předvolal k ústnímu jednání na den 16. 11. 2021 ... K doručení předvolání tak došlo za využití tzv. fikce doručení ke dni 12. 11. 2021.“* Doručení předvolání k ústnímu jednání a jednání samé tak dělily pouze 4 kalendářní dny, když v pátek 12.11.2021 bylo doručeno předvolání a v úterý 16.11.2021 se již konalo ústní jednání. Dle ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**) *„k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“* Žalobce tedy nebyl k ústnímu jednání řádně předvolán a to tak bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce nezákonně. Žalovaný si je navíc dle obsahu rozhodnutí této vady vědom, přesto nezákonný postup prvoinstančního správního orgánu nijak nekorigoval a naopak ho potvrdil jako správný a zákonný. Žalobce tedy nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání a v důsledku provedení ústního jednání v nepřítomnosti byl zkrácen na právu na obhajobu.

Prvoinstanční správní orgán žalobce písemností ze dne 23.11.2021 vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu dne 21.12.2021. Tato písemnost byla žalobci doručena fikcí dne 20.12.2021 (nikoliv dne 10.12.2021, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný) a teprve 23.12.2021 byla žalobci vložena do schránky (nikoliv dne 16.12.2021, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný). Prvoinstanční správní orgán přitom již dne 22.12.2021 vyhotovil a dne 23.12.2021 vypravil rozhodnutí ve věci. Prvoinstanční správní orgán tak postupoval v rozporu s § 4 odst. 3 správního řádu, jež stanoví, že *„správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu“* a v rozporu s § 39 odst. 1 správního řádu, jež stanoví, že *„správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí.“* Lhůta k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření k nim, nadto zahájená toliko doručením fikcí, v daném případě rozhodně nebyla přiměřená k provedení úkonu, přičemž lze dovodit, že by zde analogicky s lhůtou pro předvolání měla být dodržena lhůta alespoň 5 kalendářních dnů, a správní orgán by měl lhůtu stanovit ode dne doručení písemnosti, nikoliv formou pevně stanoveného termínu, kdy se pak lhůta stává pohyblivou v závislosti na tom, kdy je písemnost doručena, a – tak jako v daném případě – nedostatečnou v případě nejzazšího termínu doručení písemnosti. Žalobci tak bylo fakticky znemožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, když druhý den po doručení výzvy k seznámení již správní orgán vyhotovil a třetí den vypravil rozhodnutí ve věci. Závěrem žalobce požadoval vydání rozsudku, jímž budou rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze

dne 16.3.2022, č.j. PK-DSH/932/22, a rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 22.12.2021, č.j. MeRo/36225/OD/21 zrušena; požadována byla i náhrada nákladů řízení bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 16.3.2022 č.j. PK-DSH/932/22** bylo žalovaným dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, č.j. MeRo/36225/OD/21 ze dne 22.12.2021, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2500,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000,- Kč, jak uvedeno výše.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 19.8.2021 byla hlídkou Obecní policie Strašice prováděna kontrola dodržování rychlosti jízdy vozidel v obci Strašice část Dvůr, kdy při této činnosti na vozovce pozemní komunikace u domu č. p. 545, byl v čase 14:19:46 hodin změřen motocykl tovární značky Triumph, RZ: X, který daným místem projížděl nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla přístrojem pro měření rychlosti TruCam TC 002475 naměřena rychlost jízdy v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, a to 74 km/hod. Po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod. byla nejnižší skutečná rychlost 71 km/hod., což znamená překročení rychlosti nejméně o 21 km/hod. Motocykl byl následně zastaven městskými strážníky a dle předložených dokladů bylo zjištěno, že řidičem předmětného motocyklu byl žalobce, načež mu bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil, a bylo sepsáno oznámení přestupku.

Dne 20.8.2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku od Obecní policie Strašice spolu s fotografií z provedení měření rychlosti, fotodokumentací předložených dokladů žalobce a předmětného motocyklu. Následně pak správní orgán I. stupně rozšířil dne 24.8.2021 spisovou dokumentaci o výpis z evidenční karty řidiče týkající se žalobce. Správní orgán I. stupně si dále vyžádal od Obecní policie Strašice zaslání ověřovacího listu k měřicímu zařízení, kterým bylo provedeno předmětné měření rychlosti a dále určení míst k měření od Policie ČR. Následně dne 30.8.2021 byla spisová dokumentace doplněna o ověřovací list č. 8012-OL-70511-20, souhlas Policie ČR s měřením rychlosti ze strany obecní policie pro rok 2021, časové vymezení úseků pro měření rychlosti ze strany Obecní policie Strašice a mapové náhledy na okolí místa spáchání přestupku (zvýrazněn dům č. p. 545). Správní orgán I. stupně na základě doložených materiálů vydal rozhodnutí v příkazním řízení č. j. MeRo/23335/OD/21 ze dne 7.9.2021, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2500,- Kč. Rozhodnutí v příkazním řízení bylo žalobci zasláno na adresu trvalého pobytu a dále mu bylo dosláno na adresu X. K doručení rozhodnutí v příkazním řízení tak došlo za využití tzv. fikce doručení ke dni 23.9.2021 a následně dne 27.9.2021 byla písemnost žalobci vhozena do poštovní schránky. Proti rozhodnutí v příkazním řízení podal žalobce včasný odpor, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 6.10.2021, ten však nebyl podepsán a tak byl žalobce vyzván k odstranění této vady podáním, přičemž dne 21.10.2021 správní orgán I. stupně obdržel včasné podepsaný odpor a tak došlo bez dalšího ke zrušení příkazního rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení o přestupku žalobce a předvolal jej k ústnímu jednání na den 16.11.2021. K doručení předvolání došlo za využití tzv. fikce doručení ke dni 12.11.2021 a následně dne 18.11.2021 byla písemnost žalobci vhozena do poštovní schránky. Následně správní orgán I. stupně předvolal na den 16.11.2021 k podání svědecké výpovědi

svědka strážníka pana Ing. L. F.. Dále pak správní orgán I. stupně doplnil do spisové dokumentace návod k obsluze měřicího zařízení (TruCam). Dne 16.11.2021 se k nařízenému ústnímu jednání žalobce nedostavil, tedy bylo ústní jednání provedeno v jeho nepřítomnosti. Dne 23.11.2021 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí a k vyjádření se k nim, a to na den 21.12.2021. Výzva k seznámení s podklady a vyjádření se k nim byla žalobci opět zaslána na adresu trvalého pobytu a následně doslána na adresu X. K doručení výzvy tak došlo za využití tzv. fikce doručení ke dni 10.12.2021 a následně dne 16.12.2021 byla písemnost vhozena do poštovní schránky. Ve stanovený den se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámil ani se k těmto nevyjádřil. Na základě všech podkladů vydal správní orgán I. stupně dne 22.12.2021 rozhodnutí (vypraveno následující den), které bylo žalobci zasláno na adresu trvalého pobytu a následně dosláno na adresu X. K doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak došlo za využití tzv. fikce doručení ke dni 10.1.2022 a následně dne 11.1.2022 byla písemnost žalobci vhozena do poštovní schránky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím poštovní přepravy dne 24.1.2022 (předáno k poštovní přepravě dne 21.1.2022).

Žalobce v podaném odvolání namítal, že rychlost v daném místě nepřekročil, přičemž dle návodu k obsluze je nutné, aby operátor obsluhující toto zařízení před zahájením měření vyhodnotil následující otázky, tedy zda nebrání něco výhledu a je-li možné sledovat cíl dostatečnou dobu. Dle žalobce však tento požadavek nebyl splněn, jelikož policista prováděl měření skrytě a vzdálenost, na kterou bylo prováděno měření, byla neadekvátní. Dále pak uvedl, že v závislosti na počasí pak bylo nutné nastavit správný mód, jinak dochází k nepřesnostem při měření a jeho výsledky nelze ve správním řízení použít. Pak též uvedl, že jak vyplývá ze spisového materiálu, neexistují žádné průkazné doklady k tomu, jaké nastavení bylo u měřiče použito v době prováděného měření. Také uvedl, že návod k měřicí rychlosti jednoznačně stanoví, že měřit lze jen na vzdálenost 15 až 80 m při měření z ruky a na vzdálenost 15 až 90 metrů za použití stativu. Dále pak též uvedl, že v projednávané věci tyto podmínky splněny nebyly. Pak uvedl, že dle návodu musí být měřicí místo s čistým výhledem na celý jízdní pruh, aby bylo možné sledovat dráhu měřeného vozidla bez rušivých překážek. Též pak uvedl, že zasahující policisté měřicí zařízení použili nejen bez stativu, ale dokonce i bez jeho povinného příslušenství - bez ramenní opěrky, která je pro případy měření bez stativu na uvedenou vzdálenost nezbytná. Žalobce dále uvedl, že viděl, že zasahující policisté používali v blízkosti měřicího zařízení mobilní telefon, kdy není jasné, zda šlo o soukromý telefon nebo telefon schválený pro provoz v blízkosti měřiče. K tomuto dále uvedl, že je všeobecně známou skutečností, že elektromagnetická pole vyzařovaná mobilními telefony způsobují nesprávnou funkci některých dalších elektronických zařízení a žalobce je přesvědčen, že předmětný laserový rychloměr je právě takovým zařízením, jehož funkce může být zásadním způsobem narušena elektromagnetickým polem vyzařovaným soukromým mobilním zařízením, které není homologováno či jinak schváleno pro provoz s předmětným měřičem rychlosti. Dále pak též uvedl, že rovněž bylo zjištěno další nepovolené nakládání s měřičem, jelikož byl v horkém letním dni při teplotě kolem 35 stupňů provozován nad rozpáleným asfaltem. Též uvedl, že je obecně známou skutečností, že operátor používající měřič by se měl pokud možno vyvarovat měření z ruky bez stativu, kdy tomuto tak je z důvodu, že u mnohých osob dochází ke třesu ruky (tzv. slip efekt). Žalobce uvedl, že během výzkumu prováděného britskou renomovanou stanicí BBC byla v roce 2010 naměřena chyba měření až 50 km/hod., a to i při dodržování návodu k měřicímu zařízení. Dále též uvedl, že v daném případě je fotografie z měření neostrá, což prokazuje

pohyb měřicího zařízení v době měření (třes ruky) a vozidlo se nachází v takové vzdálenosti, že ho bez použití stativu nebylo možné řádně zaměřit.

K tomuto žalovaný uvedl, že v řízení přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně i jemu předcházející řízení a konstatoval, že nedošlo ze strany správního orgánu I. stupně k žádnému takovému porušení právních předpisů, jež by mělo vliv na zákonnost vedeného řízení či rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále pak konstatoval, že skutkový stav věci byl ze strany správního orgánu I. stupně řádně zjištěn na základě provedeného dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy, neboť z pořízené fotografie z měření rychlosti je zřejmé, že motocyklu RZ: X zachycenému na fotografii na příjezdu (čelní část motocyklu se blíží ke stanovišti měření) byla naměřena rychlost 74 km/hod., po odečtení maximální možné odchylky měření ve výši 3 km/hod. u rychlostí do 100 km/hod., tedy rychlost nejméně 71 km/hod. (rychlost v obci překročena nejméně o 21 km/hod.), kdy v souladu se zmíněnou fotografií jsou i další důkazy a podklady ve spisové dokumentaci (oznámení přestupku a výslech svědka strážníka pana Ing. L. F.). Dále z ověřovacího listu založeného ve spisu je zřejmé, že v době provedeného měření rychlosti bylo měřicí zařízení (laserový rychloměr TruCam) způsobilé k provádění měření, neboť ověřovací list byl platný v době spáchání přestupku a jeho platnost skončila až ke dni 4.11.2021. Zároveň pak žalovaný nemá žádných pochybností o relevantnosti provedeného měření, neboť k měření došlo - na fotografii z měřicího zařízení je změřený motocykl zaznamenán, a to i se zobrazeným záměrným křížem na vedlejší fotografii a z výpovědi svědka strážníka Ing. F. (tento motocykl po změření zastavil, měření však neprováděl) vyplývá, že k žádnému problému při měření rychlosti nedošlo, motocykl tento svědek pozoroval od změření až do zastavení a tento nikde před zastavením z jeho strany nezastavil ani neodbočil a též uvedl, že on i jeho kolega jsou proškoleni k měření rychlosti a měření bylo ze strany jeho kolegy, který prováděl měření, provedeno v souladu s návodem. Žalovaný nemá žádný důvod pochybovat, že měřicí zařízení bylo při měření rychlosti nastaveno a obsluhováno v souladu s návodem k obsluze, neboť fotografie z měření byla pořízena a záměrný kříž byl zobrazen na přední části předmětného motocyklu a dokládá, že změřen a následně i zastaven byl právě a jen motocykl, u něhož byl jako řidič ztotožněn žalobce. Navíc z výpovědi tohoto svědka dále vyplynulo, že mezi místem měření a předmětným změřeným motocyklem nebyla žádná překážka, která by mohla měření předmětným měřicím zařízením jakkoli ovlivnit a měření nebránit ani žádný jiný vliv a motocykl, jenž byl změřen, je též tím motocyklem, jenž byl zastaven. Tomuto pak odpovídá pořízená fotografie, z níž žádná překážka při měření nevyplývá, i oznámení přestupku. Nelze pak též přehlédnout vyjádření zmíněného svědka, že před i po změření motocyklu řízeného žalobcem, byla změřena i jiná vozidla a měřicí zařízení nevykazovalo žádný technický problém. Žalovaný uvedl, že nemá též žádných pochybností o způsobilosti hlídky Obecní policie Strašice k obsluze měřicího zařízení, neboť svědek Ing. F. potvrdil proškolení obou členů hlídky k provádění měření a z pořízené fotografie z měření nevyplývá žádná skutečnost, jež by vnašela pochybnost o správnosti postupu obsluhy měřicího zařízení při předmětném měření rychlosti. Způsobilost strážníků k obsluze měřicího zařízení je garantována Obecní policií Strašice (lze jen stěží předpokládat, že by byla zmíněná hlídka městských strážníků vyslána k měření rychlosti, pokud by k obsluze měřicího zařízení její členové nebyli proškoleni). Navíc žalobce ani v řízení nezpochybňoval, že by obsluha měřicího zařízení nebyla k měření rychlosti způsobilá. Taktéž pak nelze opomenout, že k měření rychlosti byla obecní policie způsobilá, neboť v daném místě bylo měření ze strany obecní policie povoleno ze strany Policie ČR pro rok 2021, a to konkrétně i v předmětný den a čas měření. Zároveň žalovaný nemá žádný důvod

pochybovat o tom, že změřený motocykl byl též motocyklem zastaveným, kdy jako jeho řidič byl zjištěn na základě předložených dokladů (tyto byly fotograficky na místě kontroly zadokumentovány a údaje v nich uvedené odpovídají osobě žalobce) žalobce, neboť, jak již bylo zmíněno viz. výše, k tomuto se dostatečně konkrétně vyjádřil vyslechnutý svědek strážník Ing. F. a ztotožnění žalobce jako řidiče motocyklu dle předložených dokladů dále vyplývá též z oznámení přestupku, tedy není důvod pochybovat o tom, že řidičem předmětného motocyklu byl právě a jen žalobce. K provedenému výsledku svědka strážníka Ing. F. žalovaný konstatoval, že tohoto svědka považuje za nezávislého, neboť nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro něž by tento měl být vůči žalobci jakkoli zaujatý či měl mít zájem na projednávané věci (svědek sám uvedl, že se s žalobcem viděl v den silniční kontroly poprvé). Dále pak žalovaný vyhodnotil jeho výpověď jako věrohodnou, neboť tato je ve vzájemném souladu a logicky navazuje na další provedené důkazy a podklady.

Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že rychlost v daném místě nepřekročil, neboť v řízení bylo na základě fotodokumentace z provedeného měření (zobrazen záměrný kříž na předmětném motocyklu), ověřovacího listu, oznámení přestupku a výsledku svědka strážníka Ing. F. spolehlivě prokázáno, že k měření rychlosti u motocyklu řízeného žalobcem došlo, a tomuto byla naměřena rychlost jízdy 74 km/hod. po odečtení odchylky měření u rychlostí do 100 km/hod. ± 3 km/hod. (tato odchylka vyplývá z údaje o přesnosti měření na straně č. 3 návodu k obsluze měřicího zařízení TruCam, který je obsažen ve spise) pak nejméně 71 km/hod., tedy žalobce s předmětným motocyklem překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci (50 km/hod.) nejméně o 21 km/hod., čímž naplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku. Tvrzení žalobce tak bylo na základě provedeného dokazování spolehlivě vyvráceno. V rámci dokazování ve správním řízení byl jako důkaz též proveden návod k obsluze laserového rychloměru TruCam, kdy na základě provedení tohoto důkazu nebyl přijat žádný závěr o porušení návodu k obsluze při předmětném prováděném měření. Pro posouzení, zda žalobci bránila nějaká překážka při provádění předmětného měření je nutno konstatovat, že tuto skutečnost lze posoudit na základě provedené fotodokumentace z měření rychlosti, kdy z této existence žádné takové překážky nevyplývá a existenci takové překážky též vyloučil vyslechnutý svědek strážník Ing. F.. Dále je nutné uvést, že zmíněný svědek, jak již bylo uvedeno výše, pozoroval předmětný motocykl od změření až do zastavení a vyjadřoval se též k tomu, jak se řidič motocyklu během jízdy choval (nezastavil, neodbočil a pokračoval až do chvíle, kdy byl zastaven zastavovacím terčem ze strany svědka), tedy po celou dobu, kdy z tohoto je tak zřejmé, že na předmětný motocykl musel mít po celou dobu nerušený výhled. Pokud zároveň z pořízené fotodokumentace nevyplývá, že by při provádění měření cokoli bránilo výhledu (vzdálenost atd.) a zároveň k měření rychlosti došlo na vzdálenost 36,8 metru, což je vzdálenost, na kterou lze bez obtíží motocykl pozorovat, pak žalovaný nemá důvod se domnívat, že by při měření rychlosti došlo k pochybení, které by mohlo mít vliv na naměřenou rychlost a zároveň ani nemá důvod pochybovat o vyjádření svědka strážníka Ing. F., že motocykl celou dobu pozoroval, kdy popsal i způsob jeho jízdy od změření až do zastavení a tento následně zastavil. Vzhledem k tomu, že obě tvrzení žalobce (něco se nacházelo ve výhledu, nebylo možné sledovat cíl dostatečnou dobu) byla vyvrácena provedeným dokazováním, tak i pokud by takový požadavek byl v návodu k obsluze vznesen, k porušení návodu tak objektivně nemohlo dojít. K tvrzení žalobce o údajně skrytém měření žalovaný uvedl, že pro posouzení věci není podstatné, zda měření rychlosti bylo prováděno skrytě či viditelně, neboť v obou případech bylo měření rychlosti realizováno v souladu se zákonem. Navíc, i pokud by měření mohlo být pro žalobce

vnímáno jako skryté (nemohl hlídku strážníků ze svého směru jízdy vidět včas, aby mohl rychlost jízdy snížit a tuto zaregistroval až následně, když byl k silniční kontrole na základě svého protiprávního jednání - překročení rychlosti v obci zastaven), tak toto neznamená, že hlídka

na motocykl žalobce neměla dostatečný výhled po dostatečnou dobu a měření tak nemohla realizovat. K tomuto lze zkonstatovat, že pokud člen takové hlídky byl schopen měření rychlosti provést (fotografie z měření objektivně vznikla a chybové hlášení tak měřící zařízení nevyhlásilo - toto by nastalo v případě porušení návodu k obsluze viz. str. 53 návodu, což potvrdil i svědek Ing. F.) a následně další člen hlídky (Ing. F.) motocykl zjevně stihl od měření až do zastavení pozorovat a stihl předmětný motocykl za účelem řešení přestupku též zastavit, pak lze jen stěží uvažovat o tom, že by zmíněné argumenty žalobce mohly být úspěšné a relevantní. K namítané vzdálenosti měření (z protokolu z měření, jehož součástí je i fotografie z měření vyplývá vzdálenost 36,8 metru), která má být dle žalobce neadekvátní žalovaný uvedl, že z části označené jako Specifikace na str. 54 návodu k obsluze je uvedeno, že minimální vzdálenost měření je 10 metrů a maximální 400 metrů a optimální vzdálenost pro pořízení snímku 70 metrů, toto však neznamená, že by měření na vzdálenost 36,8 metru mělo být považováno za defektní, naopak toto odpovídá stanoveným mezím vzdálenosti. Navíc opět na str. 23 návodu v části Kapitola 4 - Příprava k měření je uvedena doporučená vzdálenost při měření z ruky 15 až 80 m, a v případě stativu 15 až 90 m, opět i těmto rozpětím vzdálenost, na níž byl změřen motocykl řízený žalobcem, odpovídá, a to bez ohledu na způsob měření. K námitkám žalobce ohledně počasí v době prováděného měření žalovaný uvedl, že v návodu k obsluze měřícího zařízení na straně č. 28 v části označené jako Kapitola 5 - Módy měření, je uvedeno, že při měření má být kontrolována kvalita pořizovaných snímků, kdy měnící se světelné podmínky mohou způsobit, že kvalita snímků není optimální. K tomuto je nutno uvést, že v nyní posuzovaném případě však je pořízená fotodokumentace dostatečně kvalitní a nesvědčí o žádném porušení návodu k obsluze měřícího zařízení. I pokud bychom však připustili, že mohl být zvolen v návaznosti na počasí jiný mód měření, tak však tento má vliv jen na zlepšení kvality snímku nikoli však na správnost měření jako takového. S ohledem na výše uvedené tak nelze mít za relevantní tvrzení žalobce o nepoužitelnosti a nepřesnosti měření rychlosti. Jak vyplývá již z výše uvedeného, je zcela irrelevantní se v rámci dokazování zabývat tím, jaký konkrétní mód byl užit při předmětném měření rychlosti v případě motocyklu řízeného žalobcem, neboť i volba neadekvátního módu by nic nezměnila na přípustnosti a relevantnosti provedeného měření rychlosti. Žalovaný se již výše zabýval limity vzdáleností, na které lze předmětným laserovým rychloměrem měřit, kdy na toto odkazuje a má tvrzení žalobce o tom, že nebylo splněno měření ve výše zmíněných rozpětích vzdálenosti, za vyvrácené. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že musí být měřící místo s čistým výhledem na celý jízdní pruh, aby mohlo být měřené vozidlo sledováno bez rušivých přestávek, uvádí, že tvrzení žalobce je účelově upraveno, neboť z části označené jako Kapitola 4 - Příprava k měření viz. str. 23 zmiňovaného návodu vyplývá, že pro měření je takové místo ideální. Toto však neznamená, že by taková podmínka musela být splněna, aby měření bylo spolehlivé a bylo možné z naměřené rychlosti vycházet. Navíc nelze nepoznamenat, že předmětné měření rychlosti bylo provedeno a zaznamenáno na pořízené fotografii z měření, což v návaznosti na výpověď svědka strážníka obecní policie Ing. F., který popsal pozorování motocyklu od změřením až do zastavení, svědčí o skutečnosti, že nevznikla žádná pochybnost, že potřebný nerušený výhled na jízdní pruh, v němž se pohybovalo vozidlo žalobce, byl v daném případě splněn. Navíc z návodu k obsluze v uvedené části dále vyplývá, že i kdyby došlo ke

krátkodobému přerušení laserového paprsku, tak by měřicí zařízení mohlo být schopné z uložených dat spočítat rychlost měřeného vozidla, kdy pokud by tak postupovat nešlo, objevila by se chybová hláška. Pokud tedy ke změření došlo - byla pořízena fotografie z měření, pak je zřejmé, že k dlouhodobějšímu přerušení laserového paprsku dojít nemohlo a měření lze považovat za relevantní a výstup z něj za použitelný důkaz. Žalovaný poznamenal, že byť v části jedné z pořízených fotografií z měření je zachyceno za motocyklem řízeným žalobcem jedno motorové vozidlo na příjezdu, avšak s ohledem na snímek se zobrazeným záměrným křížem na předmětném motocyklu (přední části) bylo vyloučeno, že by mohla být změřena rychlost tomuto motorovému vozidlu a naopak bylo prokázáno, že rychlost byla naměřena právě předmětnému motocyklu řízenému žalobcem. K námitce žalobcem, že strážníci použili měřicí zařízení bez stativu a bez ramenní opěrky žalovaný uvedl, že není podstatné, jakým způsobem bylo měření rychlosti provedeno, zda např. ze stativu či z ruky, neboť k měření objektivně došlo. Lze poznamenat, že i pokud by obsluha měřicího zařízení např. ani stativ ani ramenní opěrku nepoužila, tak absence těchto prvků by mohla toliko jen ztížit provádění měření případně zhoršit kvalitu výsledného snímku, nikoli však bez dalšího, za situace pořízení fotografie z měření (která je navíc adekvátní kvality) a nezobrazení chybového hlášení (toto by nastalo viz. str. 53 návodu, pokud by došlo k pohnutí ruky s měřidlem), samotné měření zmařit či ovlivnit naměřenou rychlost viz. např. str. 27 návodu k obsluze (ramenní opěrka napomáhá stabilizaci a minimalizuje pohyb při měření). K tvrzení žalobce, že měli policisté (strážníci) v blízkosti měřicího zařízení užívat mobilní telefon, žalovaný uvedl, že pokud zároveň žalobce tvrdí, že měření bylo prováděno skrytě, pak lze považovat za velmi zvláštní, že by žalobce v době měření na vzdálenost 36,8 metru mohl vidět, že strážník u měřidla použil telefon, neboť k ovlivnění měřidla by muselo dojít jedině v okamžik, kdy toto bylo prováděno nikoli následně (navíc z návodu k obsluze nebylo shledáno, že použití mobilního telefonu by mělo mít jakýkoli vliv na průběh či přesnost prováděného měření rychlosti). Žalovaný zmíněné tvrzení tak považuje za zjevně účelové, kdy s tímto tvrzení přichází žalobce poprvé až v podaném odvolání (tedy po více jak 4 měsících od spáchání přestupku), tedy i zmíněný časový odstup snižuje podstatným způsobem věrohodnost tohoto uplatněného tvrzení, neboť pokud by si žalobce byl takové skutečnosti vědom a dovozoval z této nesprávně provedené měření rychlosti, pak by tuto námitku s největší pravděpodobností vznesl bezprostředně po provedeném měření na místě strážníkům či by tuto uplatnil v co nejkratším termínu v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, kdy však na jakékoli své vyjádření k věci zcela rezignoval a po celou dobu vedení řízení před správním orgánem I. stupně zůstal zcela pasivní. S ohledem na výše uvedené pak je zcela irrelevantní, zda byl u měřicího zařízení užíván mobilní telefon soukromého charakteru či např. telefon služební. Navíc lze poznamenat, že pokud by nějaké zařízení mělo mít vliv na relevantnost provedeného měření, pak by zcela jistě došlo k aktivaci chybového hlášení, neboť právě tímto způsobem dle str. 53 návodu je bráněno zobrazení nesprávného výsledku provedeného měření. S ohledem na tuto skutečnost tak je zcela nepodstatné se zabývat tím, zda případné telefony, které mohla mít hlídka strážníků u sebe v době měření, byly schválené pro práci v blízkosti měřicího zařízení. Skutečnost, že dle svého tvrzení je žalobce přesvědčen, že mohl být elektromagnetickým polem takového telefonu měřič rychlosti ovlivněn, je toliko ryze subjektivní ničím nepodloženou domněnkou žalobce. Dále pak žalobce namítal, že bylo měřicí zařízení užito za situace, kdy teplota se pohybovala okolo 35 stupňů Celsia nad horkým asfaltem, k tomuto žalovaný uvedl, že i pokud by teplota v rozhodný den odpovídala tvrzení žalobce, tak vzhledem ke

skutečnosti, že měřič rychlosti lze užívat při teplotách od - 30 °C až do + 60 °C, tak i pokud by byla v době měření žalobcem uváděná teplota, pak by nešlo o užití přístroje mimo teplotní limity, na něž je uzpůsoben viz. Specifikace str. 54 návodu k obsluze. Taktéž pak lze konstatovat, že i když pro nabíjení měřicího zařízení je max. teplota nižší (max. + 45°C), tak pokud by teplotní limit přesahoval zmíněnou teplotu (to však není pravděpodobné), tak by případně k měření nedošlo a bylo by zobrazeno chybové hlášení zmíněné na str. 53 návodu k obsluze, tato situace však v nyní posuzovaném případě nenastala. Dále pak žalovaný uvedl, že již výše se zabýval možností měření rychlosti z ruky, na což odkazuje, kdy pokud je takový způsob u daného laserového rychloměru možný, pak pokud by tento způsob byl využit, nejde o žádnou vadu postupu strážníka při obsluze předmětného měřicího zařízení. K tzv. slip effectu žalovaný uvedl, že k tomuto jevu (sklouznutí laserového paprsku) dojít nemohlo, neboť na předmětném motocyklu je zobrazen při měření záměrný kříž, který dokumentuje místo dotyku laserového paprsku, tedy je zjevné, že měření neproběhlo defektním způsobem. Navíc v tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 A 102/2016, kde byl prezentován obdobný závěr, byť ve vztahu k jinému typu laserového rychloměru. Jelikož však způsob měření rychlosti je v případě laserových rychloměrů obdobný, lze taktéž obdobně vypořádat nemožnost vzniku zmíněného efektu. K vyjádření žalobce ohledně údajného testu rychloměru stanicí BBC s tím, že byla údajně shledána zásadní chyba měření (rychlostní rozdíl) žalovaný uvedl, že jde o holé ničím nepodložené tvrzení žalobce, které opětovně uplatňuje s velkým časovým odstupem a je tak považováno za tvrzení zjevně účelové, jímž se žalobce snaží zprostit odpovědnosti za přestupek. Žalovaný uzavřel, že se neztotožňuje s neostrotí fotografie z provedeného měření, které by mělo naznačovat třes ruky při měření rychlosti. Taktéž pak nemůže s ohledem na již výše zmíněné rozpětí vzdáleností, na něž lze s předmětným měřicím zařízením měřit rychlost, souhlasit s tím, že tato vzdálenost bez použití stativu nebyla dostatečná. Tuto námitku pak má za jednoznačně vyvrácenou již jen na základě skutečnosti, že měření rychlosti provedeno bylo a fotografie z měření byla pořízena, což by se nestalo, pokud by vzdálenost nebyla dostačující (v případě nesplnění podmínek by zařízení vyhlásilo chybové hlášení dle návodu k obsluze a měření by neproběhlo). Žalovaný na rozdíl od žalobce má na základě provedeného dokazování skutkový stav věci za spolehlivě zjištěný a námitky žalobce shledal nedůvodnými, kdy těmito žalobce nezpochybnil spolehlivé zjištění skutkového stavu věci v řízení ze strany správního orgánu I. stupně. Závěrem pak žalovaný konstatoval, že neshledal ani žádnou vadu týkající se uložení správního trestu pokuty (tohoto druhu správního trestu a jeho výměry) ani vadu týkající se uložení povinnosti náhrady nákladů řízení ve výši 1000,- Kč, neboť zmíněný správní trest i povinnost náhrady nákladů řízení byly uloženy v souladu se zákonem, a to v případě správního trestu pokuty na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty za žalobci vinu kladený přestupek (2500,- Kč), přičemž výměra tohoto správního trestu též byla řádně a přezkoumatelně odůvodněna a je považována za přiměřenou. V případě uložení povinnosti náhrady nákladů řízení žalovaný uvedl, že došlo k uložení stanovené paušální částky (1000,- Kč) za situace, kdy žalobcův přestupek byl řádně projednán, žalobce z tohoto byl uznán následně vinným a nepožádal si o snížení výměry předmětné povinnosti, kdy toto je podmínkou pro možné snížení výměry této povinnosti, tedy nemohl správní orgán I. stupně postupovat jinak, než předmětnou povinnost uložit ve stanovené paušální částce. Z těchto důvodů tak žalovaný rozhodl tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.6.2022** uvedl, že k námitce žalobce ohledně

ústního jednání konaného v nepřítomnosti nezákonně s ohledem na předvolání s nedostatečným předstihem uvádí, že žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 16.11.2021, a to tak, že mu bylo doručováno na adresu jeho trvalého pobytu (*žádná adresa pro doručování nebyla ze strany žalobce správním orgánu I. stupně sdělena*). Předvolání k ústnímu jednání tak bylo na tuto adresu správním orgánem I. stupně vypraveno dne 25.10.2021 (viz. údaj o vypravení na předmětné písemnosti) a dle doručky předmětné písemnosti, jež je založena ve spisu, dne 29.10.2021 pošta obdržela předmětnou zásilku, kterou však na základě sjednané dosílky ze strany žalobce (jde o placenou službu, kterou si sjednal žalobce soukromoprávním ujednáním u České pošty) předmětná pošta přeposlala na dosílací adresu sdělenou žalobcem (X), kde byla následně zanechána výzva a poučení a písemnost byla uložena dne 2.11.2021 a k fikci doručení došlo vzhledem k nevyzvednutí písemnosti desátým dnem, tedy ke dni 12.11.2021 a písemnosti byla následně žalobci vhozena do poštovní schránky dne 18.11.2021. K tomuto je nutno uvést, že pokud by žalobce neměl sjednanou dosílku, pak by k doručení předvolání ze strany správního orgánu I. stupně došlo se zcela dostatečným předstihem před nařízeným ústním jednáním. Dále žalovaný uvedl, že soukromoprávní ujednání žalobce s Českou poštou pak nemůže být upřednostňováno a posuzováno s ohledem na podstatné časové posunutí uložení písemnosti jako pochybení na straně správního orgánu I. stupně. K tomuto žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 6 Ads 149/2012-31 ze dne 3.4.2013, který se týkal taktéž soukromoprávního ujednání s Českou poštou ohledně zvláštního způsobu doručení – odnáška (kdy však obecně lze závěry užít i v případě nyní posuzovaném – dosílka). Dle žalovaného je zmíněný rozsudek v souladu s jeho argumentací a stejně jako žalovaný soud v posuzované věci dospěl k závěru, že soukromoprávní ujednání adresáta nemůže mít za následek vadu doručování na straně správního orgánu I. stupně a nesmí doručování mařit ani komplikovat a nelze tak pominout, že žalobci v návaznosti na soukromoprávní ujednání vznikla nejen práva, ale i povinnosti, kdy zjevně na převzetí písemnosti na dosílací adrese svévolně rezignoval a tímto si sám způsobil nemožnost realizace svých procesních práv při ústním jednání dne 16.11.2021. Nelze nepoznamenat, že pokud fikce i na dosílací adrese nastala dne 12.11.2021, tak žalobci nic nebránilo, pokud by se zajímal o jemu doručované písemnosti na dané adrese, se k ústnímu jednání dostavit či se z něho řádně a včasné omluvit (o jeho konání se mohl dozvědět již ode dne 2.11.2021, kdy mu byla zanechána dle doručky výzva k vyzvednutí písemnosti i poučení o následcích nevyzvednutí). Vzhledem k tomuto tak je dle žalovaného zmíněná námitka žalobce zcela nedůvodná a žalobce nebyl žádným způsobem krácen na právu na řádnou obhajobu a ústní jednání tak proběhlo v nepřítomnosti žalobce v souladu se zákonem.

K námitce žalobce ohledně krácení práva na vyjádření k podkladům pak žalovaný uvedl, že po ústním jednání dne 16.11.2021 konaném v nepřítomnosti žalobce byl tento ještě dodatečně vyzván k seznámení s podklady a vyjádření se k nim, kdy za tímto účelem mu byl stanoven termín na den 21.12.2021 (8 hod.). K tomuto lze uvést, že tato výzva byla žalobci doručována na trvalý pobyt - správním orgánem I. stupně vypraveno dne 24.11.2021 (viz. údaj o vypravení na předmětné písemnosti) a dle doručky předmětné písemnosti, jež je založena ve spisu, dne 26.11.2021 pošta obdržela předmětnou zásilku, kterou však na základě sjednané dosílky ze strany žalobce předmětná pošta přeposlala na dosílací adresu sdělenou žalobcem (X), kde byla následně zanechána výzva a poučení a písemnost byla uložena dne 30.11.2021 a k fikci doručení došlo vzhledem k nevyzvednutí písemnosti desátým dnem, tedy ke dni 10.12.2021 a písemnosti byla následně žalobci vhozena do poštovní schránky dne 16.12.2021. Žalovanému není z doručky vůbec zřejmé, jak žalobce dospěl k závěru, že

žalovaným uváděná data ohledně doručování této písemnosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí by neměla odpovídat realitě (žalovaný na zmíněných datech trvá, neboť tyto lze dovodit z údajů na doručence předmětné písemnosti). Žalovaný naopak nesouhlasí s argumentací žalobce ohledně toho, že by k fikci doručení mělo dojít až 20.12.2021 a vhození až 23.12.2021, neboť žádná taková skutečnost z doručení nevyplývá a žalovaný o údajích na doručence nemá důvod pochybovat a považuje je za správné, kdy o těchto údajích žádná pochybnost nevznikla a domnívá se tak, že doručení vyvrací tvrzení o doručování zmíněné písemnosti uplatněná žalobcem. Naopak se žalovaný domnívá, že v daném případě měl od doručení výzvy k seznámení se s podklady a vyjádření se k nim žalobce dostatečně dlouhou možnost (více jak deset kalendářních dnů) se dostavit až do dne 21.12.2021 do 8 hodin za účelem seznámení k podkladům ke správnímu orgánu a mohl se též v téže době k věci ať osobně či písemnou cestou (tomuto výzva nebránila, byť zmíněnou možnost výslovně neuvádí) vyjádřit. Z výše zmíněného je tak zřejmé, že de facto lhůta k realizaci těchto práv žalobce byla delší, než sám žalobce požadoval (nejméně pět kalendářních dnů). K námitce žalobce, že pevně stanovený termín způsobil pohyblivost lhůty a že by lhůta měla být stanovena nikoli pevně, ale jako lhůta odvozená od doručení výzvy, žalovaný uvádí, že zákonem není vyloučena varianta, že bude žalobce vyzván k realizaci výše zmíněného práva v určitém konkrétním termínu, tedy způsob stanovení termínu pro realizaci zmíněného práva ze strany žalobce nebyl nikterak defektní a lhůta k tomuto úkonu byla zcela dostačující. Nelze navíc nepoznamenat, že již v předvolání k ústnímu jednání na den 16.11.2021 byl žalobce vyrozuměn o možnosti se v závěru ústního jednání po provedení dokazování vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, na což však s ohledem na výše uvedenou argumentaci rezignoval, přesto však následně mu byla za tímto účelem dána ze strany správního orgánu I. stupně další možnost k realizaci tohoto práva viz. předmětná výzva, tedy je zřejmé, že správní orgán I. stupně důsledně dbal na umožnění realizace tohoto práva ze strany žalobce, avšak naopak žalobce i na toto jemu umožněné právo nereagoval, zůstal pasivní a až v podané žalobě vůči napadenému rozhodnutí započal namítat porušení jeho práv ze strany správního orgánu I. stupně. Žalovaný se však domnívá, že k žádnému takovému porušení práv na straně žalobce nedošlo a po marném uplynutí doby k realizaci práva žalobce na seznámení s podklady a vyjádření se k nim, bylo v souladu se zákonem vydáno ze strany správního orgánu I. stupně meritorní rozhodnutí ve věci. Na základě výše uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu žalovaný hodnotil námitky žalobce z předmětné žaloby tak, že tyto námitky nenasvědčují tomu, že by byla žaloba důvodná, a proto navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá. Také uvedl, že souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení ústního jednání.

5. **Žalobce ve své replice ze dne 12.7.2022** nejprve uvedl, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání a také, že požaduje náhradu nákladů řízení před soudem ve výši soudního poplatku a nákladů za zastupování před soudem advokátem, a to ve výši 12 342 Kč. Dále uvedl, že žalovaný sám uznává, resp. nepopírá, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání v zákonné lhůtě. V takovém případě ovšem ústní jednání nemohlo vůbec proběhnout, neboť dle ust. § 80 odst. 4 zákona o přestupcích, přičemž řádným předvoláním se ve smyslu ust. § 59 správního řádu rozumí předvolání doručené s nejméně pětidenním předstihem. Je přitom zcela lhostejné, z jakého důvodu došlo k prodlení při doručování záslky, podstatné je toliko to, že tato nebyla doručena s dostatečným, zákonem stanoveným minimálním předstihem 5 dní. Za takové situace byl prvoinstanční správní orgán povinen ústní jednání odročit na jiný termín a žalobce k němu řádně předvolat, nikoliv provést ústní jednání v jeho nepřítomnosti.

Prvoinstanční správní orgán si navíc byl nedodržení lhůty vědom, což plyne z prvoinstančního rozhodnutí, a stejně tak žalovaný. Oba správní orgány však tuto skutečnost ignorovaly a nevyvodily z ní žádné důsledky, zejména prvoinstanční správní orgán provedl ústní jednání i za situace, kdy věděl, že účastník řízení nebyl řádně předvolán, a žalovaný pak takový postup jako správný potvrdil. Žalobci není jasné, proč se žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 6 Ads 149/2012-31 a související judikaturu, když ta již na první pohled na danou věc vůbec nedopadá: zde bylo řešeno doručování odnáškou, resp. do P.O. Boxu a situace, kdy se žalobce o uložení zásilky do P.O. Boxu nedozvěděl. To je zcela jiná situace, kdy v žalobou napadeném případě žalovaný namítá toliko skutečnost, že „doručování trvalo moc dlouho“. Dále žalovanému „vůbec není zřejmé, jak žalobce došel k tomu, že výzva k seznámení s podklady byla žalobci doručena fikcí až dne 20.12.2021“. To přitom vyplývá ze služby sledování zásilek České pošty, podle které byla výzva uložena na poště v termínu od 10.12.2021 do 20.12.2021, přičemž v této aplikaci je výslovně uvedeno „zásilka uložena do: 20.12.2021“. Žalobce k tomuto doložil printscreen této aplikace, který potvrzuje skutečnosti uvedené v této replice.

6. **Žalovaný dne 4.11.2023 ve vyjádření k replice** (v opakovaně prodloužené lhůtě soudem) nejprve uvedl, že si od České pošty vyžádal dohromady 3 vyjádření, týkající se doručování předmětných poštovních zásilek žalobci. Sám shledal až vyjádření České pošty ze dne 27.10.2022 za dostačující. Žalovaný k námitce žalobce v replice týkající se údajného defektního předvolání k ústnímu jednání konstatoval, že plně setrvává na své argumentaci ve vyjádření k žalobě i na tam zmíněné judikatuře a jejích závěrech, které jsou dle jeho názoru plně uplatnitelné i na nyní posuzovaný případ (skutečnost, že v rozsudku je posuzováno využití služby odnášky, zatímco v nyní posuzovaném případě jde o dosílku resp. P.O. Box, je pro věc nerozhodné, neboť v obou případech se jedná o soukromoprávní ujednání toliko mezi žalobcem a Českou poštou a správní orgán I. stupně smluvní stranou předmětného ujednání nebyl, tedy princip věci a tedy i obecná uplatnitelnost závěrů zmíněného rozsudku i na nyní posuzovaný případ, je zde tedy plně na místě). Žalovaný uvedl, že se domnívá, že sjednanou dosílkou žalobce svévolně mařil řádné předvolání k ústnímu jednání, které vůči němu správní orgán I. stupně směřoval s dostatečným předstihem a za dodržení zákonných lhůt viz. závěry ve vyjádření k žalobě zmíněné judikatury. Pro odročení nařízeného ústního jednání ze strany správního orgánu I. stupně pak neshledal důvody a trvá na tom, že k předvolání žalobce došlo v souladu se zákonem. Navíc nelze nepoznamenat, že po projednání věci žalobce v jeho nepřítomnosti byl tento vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům, kdy na vyjádření k podkladům rezignoval. K doručování vyrozumění o možnosti vyjádření se k podkladům žalovaný konstatuje, že s ohledem na obsahy všech vyjádření České pošty k doručování předmětné písemnosti je nutno konstatovat, že k uložení poštovní zásilky došlo ke dni 30.11.2021 a fikce doručení nastala ke dni 10.12.2021 (v předmětný den byla zásilka omylem přeposlána na jinou poštu, po zjištění této chyby však byla vrácena zpět na poštu úložní, kde byla opětovně uložena, aby byla zachována možnost jejího vyzvednutí i tento poslední den, k vyzvednutí poštovní zásilky však v předmětný den nedošlo), a tedy následně pak po skončení úložní lhůty byla předmětná zásilka žalobci vhozena do poštovní schránky dne 16.12.2021. Datum 20.12.2021, na nějž žalobce odkazuje pak je toliko automaticky generovaným údajem v návaznosti na vrácení zásilky v poslední den na úložní poštu, který však pro doručování předmětné zásilky není rozhodný. Vzhledem k tomuto je pro posouzení věci zcela nerozhodný výpis ze Sledování zásilek předložený žalobcem, neboť údaje v něm byly na základě všech výše zmíněných vyjádření České pošty postupně objasněny a nebyla shledána nesprávnost

doručování v něm popsané písemnosti (skutečnost, že v poslední den lhůty došlo k odeslání písemnosti na jinou poštu a následně téhož dne k jejímu vrácení zpět na úložní poštu, nemá vliv na fikci doručení, neboť tímto nebyla zmařena možnost žalobce si písemnost vyzvednout a tento ji nevyzvedl ani dodatečně až do 16.12.2021, kdy mu byla vhozena do poštovní schránky. Přes řádné doručení vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům žalobce na jakékoli vyjádření k věci zcela rezignoval. Žalovaný jen nad rámec již výše uvedené argumentace a předchozí argumentace ve vyjádření k žalobě konstatoval, že skutečnost, že žalobce ani na dosílací adrese písemnosti opakovaně nepřebírá, tedy doručování prostřednictvím této služby (dosílka) doručení nezjednodušuje, ale toliko komplikuje, neboť dochází k nedůvodným prodávám při doručování takových písemností, budí dojem, že dosílací adresu žalobce využívá toliko za účelem protahování a komplikování doručování písemností k jeho rukám, což je zjevně v rozporu se závěry judikatury zmíněné žalovaným, kde v případě obtíže při doručování je nutno s ohledem na spoluodpovědnost adresáta za doručování zásilek v případě sjednání soukromoprávní služby, klást k jeho tíži a nelze akceptovat, aby sjednání takové služby vedlo k maření doručování písemností zasílaných veřejnou mocí. Žalovaný tak uzavřel, že se na základě zmíněných vyjádření České pošty, které byly také doručeny soudu a které souhlasí s obsahem tohoto vyjádření, domnívá, že k doručování v předmětném řízení o přestupku (u obou výše zmíněných poštovních zásilek) došlo v souladu se zákonem a neuplatnění procesních práv si zavinil svým jednáním výhradně žalobce.

7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 16.3.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.6.2022 a 4.11.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručenky bylo napadené rozhodnutí ze dne 16.3.2022 doručeno žalobci fikcí dne 4.4.2022.
8. V podání ze **dne 9.11.2022 žalobce** uvedl, že mu není znám obsah komunikace mezi žalovaným a Českou poštou, na kterou žalovaný odkazuje ve vyjádření ze dne 4.11.2022, proto se k ní nemůže vyjádřit.
9. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (**§ 51 odst. 1 s.ř.s.**).
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Dle **§ 59 správního řádu** „*Správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo,*

kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.“

13. Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**) *„K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“*
14. Na úvod soud uvádí, že námitky žalobce se vztahují k samotnému doručování žalobci, proto soud nejprve zdůrazňuje, že žalobce má s Českou poštou sjednanou soukromoprávní smlouvu, na základě níž je mu poskytována služba tzv. dosílky. Soud si dovoluje k této službě citovat důležité závěry NSS, který v rozsudku ze dne 30.6.2010, č.j. 1 As 10/2010-47 uvedl, že *„Zřízením služby označované dosílka u provozovatele poštovních služeb nemůže účastník řízení (resp. jeho zástupce) dosáhnout shodné právní pozice, pokud jde o doručování dle správního řádu, jako podáním žádosti o doručování na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004).“* a dále např. v rozsudku ze dne 12.2.2021, č.j. 5 As 82/2018-48 uvedl, že *„Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 106/2012 – 40, účastníku řízení lze doručovat i na adresu „dosílací“, neboť správní řád v § 20 odst. 1 stanoví, že fyzické osobě lze doručovat, kdekoliv bude zastižena. V nyní projednávaném případě lze souhlasit s krajským soudem, že doručování ovlivnil žalobce, neboť si dle všeho službu dosílka zřídil. Správní orgán I. stupně nezasílal písemnosti přímo na „dosílací“ adresu. Specifické důsledky doručování na jinou adresu než doručovací je přitom třeba zohlednit i v tomto případě.“*
15. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že na danou věc nelze obdobně využít závěry uvedené v rozsudcích týkající se jiné poštovní služby, a to především služby tzv. donášky. Proto soud musí také opakovat názor NSS z rozsudku ze dne 3.4.2013, č. j. 6 Ads 149/2012-31, kde je mimo jiné uvedeno, že *„Ústavní soud i Nejvyšší správní soud proto ve vztahu k této nové právní úpravě doručování dospívají k závěru, že stojí na vyšší odpovědnosti adresáta, který se nesmí vyhýbat účinnému doručení uplatňováním podružných otázek, neboť zákonodárce se snažil vyloučit vliv nejasných skutkových okolností či přímo obstrukcí, spojených s doručováním – srov. rovněž výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2011, č. j. 8 As 16/2011 - 83.“* Soud se tak domnívá, že případné průtahy v doručování jdou k tíži žalobce. I přesto, že má žalobce zřízenou službu dosílka, ani na této druhé adrese opakovaně nepřebíral svoje písemnosti. Soud má proto za to, že se může u žalobce jednat o snahu vyhnout se následkům těchto písemností, jak ostatně podotkl i žalovaný.
16. Nejprve soud uvádí, že základním právem obviněného z přestupku v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání dle § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky, ledaže by odmítl se k projednání přestupku dostavit, anebo se na předvolání k jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu.
17. Jak však uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 9.2.2022 č.j. 6 As 15/2021 – 23 *„Z citovaného § 59 správního řádu vyplývá, že předvolání k jednání je nutno předvolávané osobě doručit s dostatečným předstihem, zpravidla nejméně pětidenním. Není tedy vyloučeno, že vzhledem k povaze konkrétní věci bude jako dostatečná akceptována i lhůta kratší než pětidenní, při současném zachování smyslu a účelu, pro který byla tato lhůta stanovena. Tím je poskytnutí časového prostoru jednak k přípravě na jednání, jednak k organizaci osobních a pracovních*

povinností předvolávané osoby, aby nedošlo k jejich kolizi s termínem nařízeného ústního jednání.“ Soud se shoduje s názorem NSS, že není vyloučeno, že vzhledem k povaze věci je možné, aby byla jakožto dostatečná akceptována i kratší lhůta než pět denní.

18. Žalobce namítal, že došlo k nezákonnému projednání věci v jeho nepřítomnosti z důvodu doručení předvolání k ústnímu jednání dne 12.11.2021, tedy pouze 4 kalendářní dny před konáním ústního jednání dne 16.11.2021. Jak již bylo uvedeno výše, k průtahům v doručování došlo z důvodu soukromoprávního ujednání žalobce s Českou poštou, na základě kterého byla sjednána služba tzv. dosílka. Ze správního spisu i z vyjádření České pošty vyplynulo, že předvolání žalobce ze dne 22.10.2021 bylo vypraveno dne 25.10.2021, na Českou poštu bylo předáno dne 29.10.2021, následně dne 2.11.2021 byla zásilka připravena k vyzvednutí po neúspěšné doručení a zanechání výzvy k vyzvednutí. Dne 12.11.2021 došlo k doručení předvolání fikcí. Předvolání tak bylo doručeno 4 dny před nařízeným jednáním. NSS ve výše uvedeném rozsudku ze dne 9.2.2022 č.j. 6 As 15/2021 – 23, také uvedl, že *„Správní orgán nepochybně mohl a měl této situaci předejít a zaslat stěžovateli předvolání s takovým předstihem, aby lhůta k předvolání byla dodržena i v případě, že si je stěžovatel převezme až v poslední den úložní lhůty. Při posuzování otázky, zda v takovém případě došlo k vadě řízení spočívající v tom, že nebyla dodržena lhůta k předvolání stěžovatele k ústnímu jednání, je rozhodné, zda je možno čas poskytnutý k přípravě na jednání považovat za přiměřený povaze věci a její skutkové a právní složitosti. V souzeném případě, kdy stěžovatel činil sporným toliko právní hodnocení skutkového stavu, nelze vytýkané procesní pochybení spočívající v nedodržení lhůty k předvolání (nejméně v pětidenním předstihu) jako nepřiměřené povaze dané věci hodnotit.“* V citovaném případě šlo o přestupek dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předstoupků, soud by hodnotil danou věc za právně složitější než je řízení o přestupku dle zákona o provozu na pozemních komunikacích, jakož se jedná v případě žalobce. Z toho soud usuzuje, že je tuto úvahu možné uplatnit i v tomto případě, navíc nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně nebyl při zaslání předvolání žalobci k ústnímu jednání informován o tom, že písemnost bude díky dosílce zaslána na jinou adresu, než je adresa trvalého pobytu žalobce.
19. Soud tedy shrnuje, že má za to, že je možné, aby bylo předvolání doručeno účastníkovi i v kratší lhůtě než je 5 denní lhůta před konáním nařízeného jednání, uvedená v § 59 správního řádu. Soud se také domnívá, že k určitému zpoždění v doručení mohlo dojít a také došlo z důvodu sjednané dosílky. Navíc žalobce si ani nevyzvedl uloženou zásilku. Ani po následném vhození písemnosti do schránky se žalobce dodatečně neomluvil z konaného jednání, nepožádal ani o stanovení jiného termínu jednání. Soud rovněž shledal, že ve věci žalobce se nejedná o zvlášť složitou právní věc, a proto dospěl k názoru, že doručení předvolání 4 dny před nařízeným jednáním bylo v této věci dostačující. Soud je sice toho názoru, že správní orgán měl odeslat předvolání ještě s větším časovým předstihem, avšak nejedná se o takovou vadu řízení, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, proto shledal tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
20. Žalobce dále namítal neumožnění vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, také z důvodu nesprávného doručování. Soud k tomuto uvádí, že bylo s ohledem na obsahy všech vyjádření České pošty zjištěno, že výzva správního orgánu k seznámení se s podklady shromážděnými před rozhodnutím a vyjádření se k nim i k věci celé byla vypravena dne 24.11.2021, k uložení poštovní zásilky došlo ke dni 30.11.2021 a fikce doručení nastala ke dni 10.12.2021. Následně pak po skončení úložní lhůty byla předmětná zásilka žalobci vhozena do poštovní schránky dne 16.12.2021. Také bylo zjištěno, že datum 20.12.2021,

který je uveden v aplikaci České pošty a na nějž žalobce odkazuje, je toliko automaticky generovaným údajem v návaznosti na vrácení zásilky v poslední den na úložní poštu, který však pro doručování předmětné zásilky není rozhodný.

21. Soud proto shledal, že pro posouzení věci není rozhodný výpis ze Sledování zásilek předložený žalobcem, neboť jak se podařilo zjistit žalovanému od České pošty, údaje v něm jsou automaticky generovaným údajem. Soud má tedy za to, že předmětná výzva k seznámení se s podklady byla doručena žalobci dne 10.12.2021, a to fikcí doručení a následně byla žalobci vhozena do poštovní schránky dne 16.12.2021. Jednalo se tedy o řádné doručení s dostatečným předstihem. Správnímu orgánu neplyne z ničeho povinnost stanovit datum k seznámení se s podklady jakožto pohyblivé datum, soud má dokonce za to, že takový postup by byl pro žalovaného či správní orgán I. stupně nelogický i problematický vzhledem k tomu, že je nutné zajistit přítomnost příslušného pověřeného pracovníka. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud shledal tuto námitku žalobce také za nedůvodnou.
22. Zdejší soud dospěl s ohledem na vše výše uvedené, že žalovaný se podrobně vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobce, současně hodnotil všechny shromážděné důkazy, rovněž popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a kterými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Také shledal, že došlo k řádnému doručení všech písemností dle správního řádu.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 28. dubna 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně